

MONTSENY

Tot caminant, una lleu quimera,
m'havia fet creure, amb la gent de seny,
quan com un somni i tot de primera,
et vaig veure al lluny, o vell Montseny.

Només tu tens la imatge que no enganya,
que perdura impassible al pas dels anys,
al mirar-la, no sols veus la muntanya,
veus el far pels d'aquí i pels estranys.

No sap la imatge clara que ens domina,
farcida de follets i torrentons,
que la gent feble que al seu entorn camina,
viu l'encanteri de mil il·lusions.

Més de sobte, un ensurt fora mida,
prenyat d'enveges i odis mal curats,
solcant del fons, d'una ànima podrida,
passa el llindar del bé, i fa disbarats.
Els teus vessants de bosc de pins i alzines,
de roures, de castanyers i matolls,
pels teus petits torrents, quan i camines,
mai no et dominen uns somnis tant folls.
Xaragalls avall, s'estimba la misèria,
pujant al cim per un camí pedreny,
s'obliden les rancúnies i la dèria,
només cerquem, la teva llum Montseny.

Quan l'albada, la llum primera deixa,
tendres raigs d'esperança als teus cimals,
i no s'escota ni una feble queixa,
com no sigui despertar d'animals.

Veus aleshores des de terra baixa,

la impotència del home davant teu,
i veus l'orgull que per superb s'esqueixa,
i es fon com al teu cim es fon la neu.

Prou que voldríem una pau no enganyosa,
mai estroncada per lluites, ni fusells,
fondre's al llavi la paraula asprosa,
i saber-ne escoltar bons consells.

Sigues per sempre, el bell far que s'afana,
per amb la teva llum escampar seny,
som gent de bé, que vivim a la plana,
més, que respirem el teu alè Montseny.